

TRẦN MING PHUONG

13, Rue du Coton Hanoi

Xuất bản và giữ bản quyền

XUÂN-XANH MÀU-ĐỎ !!

—Thưa ông, ông muốn dạy điều gì?

Thưa tiên nương ngày mai đây ơn trời phù hộ cho Lan-Hoa khỏi mất. Rồi...tôi cùng Lan-Hoa sẽ bỏ nơi rừng rậm hoang liêu này mà tôi mong rằng tiên nương vì lời khẩn cầu của tôi vui lòng cùng tôi với Lan-Hoa ta trở lại chốn đề đồ...!

—Ồ! tôi trở về nơi đề đồ để làm gì? Chốn đề đồ đâu phải là nơi chốn rau cải rêu của tôi và không thể thích hợp với tri nguyện của tôi.

—Vậy thế thì tiên nương định ở ở nơi đâu?

—Nơi đâu? Nói đến đây nàng mỉm cười chua chát đưa mắt mơ màng...mơ màng, nàng tưởng nghĩ cuộc đời trôi nổi linh đình của nàng. sau đây, cũng như con thuyền nan bạt gió trôi nổi bồng bềnh...

Đa-Vân như hiểu ý rằng đời nàng cũng chưa có định-sở vãng vãng, tự thấy tâm lòng thư thả, nói:

—Thưa tiên-nương! song thân yêu quý của tiên nương

đã khuất bóng ngàn dâu, họ hàng thân thuộc xem không còn một ai, thời đời tiên nương cũng đáng buồn. Và lại vẫn biết tiên nương không cần tôi đem lòng thương tiếc nương, nhưng tôi có quyền thương xót cho kiếp đời đáng thương của tiên nương. Và nhất một người giàu tình-cảm như tôi lại càng bồi ngùi thương cảm tiên nương muôn phần. Thế thì tiên nương nên vì lời thành thực trân-trọng của tôi cùng về với em Lan-Hoa xum họp một nhà chị em bầu bạn chạ vui tr...

—Ông Đa-Vân! tôi rất lấy làm cảm động những nhời thành thực của ông đã có lòng thương tôi, thương cho số kiếp của tôi như con chim bạt gió vật vờ. Nhưng còn ông bảo tôi cùng về với Lan-Hoa thời chỉ làm phiền lòng cho Lan-Hoa tiên nương và làm dâm phần hạnh phúc của ông mà thôi. Là vì — tôi xin thú thực cùng ông — một buổi chiều nọ, hẳn ông còn nhớ, tôi với ông đang ngồi buồn rầu thất vọng bỗng con hổ vụt ở đâu chạy đến

cùng ông vật lộn. Ông bị trọng thương và nhờ có con voi Lô - Lô cứu tôi và ông mang về một căn nhà điều tàn ách khuất dưới dầm liễn trong rừng hoang. Tôi và ông được gặp Lan-Hoa trong căn nhà có vẻ điều linh đó. Rồi, giữa đêm ấy ông và Lan Hoa tiên nương ngồi tàn canh nói chuyện, tôi nằm ngủ bên cạnh bà cụ chủ nhân. Tuy nằm ngủ, nhưng tôi hiểu kỹ nghe được hết chuyện Lan Hoa tố về trách móc ông và nghi kỵ rằng trong lúc ông và Lan - Hoa bị chia phối, ông đem lòng dối dă yêu tôi. Rồi cũng tàn canh đêm ấy ông về Lan Hoa để ngủ say, tôi đã định chằng quán gì đến mưa gió lạnh lùng mà ra đi để trả lại hạnh phúc của ông, của Lan - Hoa và để cho Lan Hoa khỏi vì tôi mà nghi kỵ. Nhưng sau tôi tự nghĩ nếu mà tôi bỏ ra đi thời ai là người làm hướng đạo dẫn ông và Lan-Hoa tiên nương đến Xa Tăng tiên sinh nên tôi lại vật nằm xuống ngủ, đau đớn lạnh lùng...

Nghe Noong Slao nói Đa-Vân vừa thương vừa cảm phục Noong-Slao và cùng lại uyển chuyển nói :

— Người bị mù bao giờ cũng thấy tâm hồn bất rừ, khó chịu. Nhất là Lan Hoa trong thời kỳ bị mù hẳn nàng lấy làm khổ sở và thấy tôi đi với tiên-nương tất nàng nghi-ngờ là phải. Song ai chứ Lan Hoa cũng là người có độ lượng và nhân cách cũng hết tiên-nương thời hẳn một khi khỏi mắt quyết phải đem lòng đội ơn tiên-nương. Vậy, tiên-nương đừng nên để tâm đến việc đó và nên vui lòng nhận lời khấn cầu của tôi vừa rồi đi.

Noong-Slao mỉm cười trả lời :

— Vâng! Tôi xin phép ông để tôi còn liệu rồi tôi sẽ trả lời ông...

Nói đoạn, Noong-Slao như sự như đến sự chăm nom Lan-Hoa, se-se giờ tay sờ lên ngực Lan-Hoa, nên chăm chú nhìn Lan-Hoa, ngẩng mặt nhìn Đa-Vân nói :

— Ông Đa-Vân! Nay ông giờ

tay sờ vào ngực Lan-Hoa tiên nương mà xem, trái tim đập đều đều, thở đều đều...

Đa-Vân giờ tay cũng từ từ đặt trên trái tim Lan-Hoa nói:

— Trái tim mà đập đều đều thế này thì tốt lắm...

Noong-Slao bỗng giờ tay lên ngực quý xuống, đưa mắt về phía bên thờ cũng thấy tu Xa Tăng.

— Pho tượng thần đang trầm ngâm chừng chừng giọt-chiều tung-tóc đạo hào-quang cùng với những sợi đầu lân bảy chung quang—như cầu nguyện cho Lan-Hoa mai đây được khỏi mất...

Đa-Vân thấy vậy, đưa mắt nhìn pho tượng thần cũng như mong-ước cho Lan-Hoa mai đây được khỏi mất...

Thế rồi, một lúc sau Noong Slao Đa-Vân vì buồn ngủ díp mắt, gác đầu xuống bộ giường đá, chỗ Lan-Hoa nằm, đánh một giấc ngủ say-sưa...

Rừng xuân, sớm ngày...

Ánh sáng yếu ớt của mặt trời lọt-phai tỏa xuống muôn cây, hoa cỏ, còn điểm long-lanh, giọt sương xuân óng-ánh tựa

minh-châu hay kim-cương...

Êm-đềm dịu-dàng cất tiếng hót, những bảy chim hồng lông mượt mùi-sắc tựa hoa đào bảy chim non liên-quy và san-quy hội chim bạch-yên điểm lưa-thưa ít hoa vàng làm-châm ở bộ lông đôn-đỏ tuyệt đẹp, lông xanh rực và tơ lông đỏ tươi như máu đào... nháy-nhót lách-tách chuyển cảnh, cất tiếng hót êm du, ngọt-ngào....

Đằng phía đèo kia, bên bờ suối quanh-co uốn-khúc éo lá mười cây bạch-diệp thướt-tha là - đã rủ lá rung-rinh trước làn gió mát của buổi sớm xuân và... trong làn nước suối trong như gương, vài anh chim chạ chồn-vờn bay nhanh như cắt trên không, bỗng tằm mịn rơi xuống dòng suối lại bay lên, giọt nước bắn vung...

Đàn quạ khoang trong hang đá thảng-thốt bay ra kêu tan-hoang làm cho Lan Hoa bừng mắt ngồi nhóm trớ giợ. Lan Hoa vui sướng, đôi mắt của nàng đã khỏi hắt, rồi nàng reo lớn:

—Sung-sương quá ! trời ơi !
tôi sung-sương quá. .

Noong-slao Đa-Vân vẫn ngủ
mê-mán...

Lan Hoa đang hớn-hở bỗng
nghiêm nét mặt ngắm nhìn Đa-
Vân, ngắm nhìn Noong-slao...

Noong-slao ngủ quay mặt vào
mặt Đa-Vân, tay Đa-Vân đặt
lên tay Noong-slao vì sự tình-
cờ, không chú tâm...

Lan Hoa cảm-tức vô-cùng,
nàng say-sắm nét sâu, rầu rầu
gần về mặt hoa tươi. Nàng cho
rằng ra Đa-Vân chỉ là người
lạc-lừa giả-dối, không có tâm-
tình, duy-nhất cùng nàng. Nàng
thấy hai người ngủ bên mặt
nhìn nhau, tay đặt lên nhau, và
thấy Noong-slao có vẻ xinh-tươi,
khác nào hồng hồng phở phẫm
của buổi xuân tươi...Nàng cho
rằng nhan-sắc đáng tôn trọng,
đáng yêu-đương của Noong-
slao đã đánh đổ lòng Đa-Vân,
đã đem lòng tranh dành hạnh-
phúc của nàng...Rồi nàng đáng
nhẽ thấy khỏi mặt vui tươi bao
nhiều thời bấy giờ nàng buồn
thảm bấy nhiêu, buồn thảm vì
Noong-slao và Đa-Vân như có
mãnh-lực chèn-chọc làm tan-

nát trái tim nàng...Nàng kêu
lên bằng giọng thất-vọng, đau-
đớn...

—Đau-đớn...trời ơi !...tôi đau
đớn quá...

Bỗng mây giọt lệ long-lanh
lăn trên đôi má lợi-hồng thánh-
thốt nhẹ rơi...Buồn rầu uể-oải
nàng ngồi bên Đa-Vân đắm-
đắm đưa mắt lơ-dờ qua cửa
hàng ra phía rừng xa... Phía
rừng xa phỏ bao cánh dật gấm
thêu hoa: nao nao dòng suối
vươn mành lượn khúc, đầu
ngọn bạch-diệp sả lá rung-
rinh trước làn gió xuân hiu-hiu
thổi, mát-mẻ nhẹ nhàng...chim
hồng liên-quy và sen-quy vẫn
nhảy nhót vờn cánh hóa hót ăn-
du...

Nhưng đôi với đôi mắt đẹp
của Lan Hoa tuy đã trông rõ
ràng hết cả tia sáng của muôn
vật hoa cỏ,phổ bầy thê mà Lan
Hoa nào có trông thấy gì đây ?
Đôi mắt đắm lệ sâu trầu —
ngập trong mí chỉ còn chờ một
cái chớp là rỏ rợ là-chứa, đi
mất - mý - quên lơ - dờ, như
bao - phủ một lần sương đầy
trước mặt. Và trước đây, luôn
luôn nàng mong-mỏi chờ được

khỏi mắt thì nàng vui - sướng hơn-hở nhường bao. Vậy thì, nay đây nàng đã được khỏi mắt, nhưng cũng chỉ sai lầm nghĩ-kỳ rằng Đa - Vân sao sẽ tỉnh yêu cầu Noong-siao, nên nàng lại chỉ muốn trở lại đời tối tăm chìm đắm mà mịt như xưa. Nàng như sợ hãi không muốn nhìn Đa-Vân, nhìn Noong-siao, nàng dơ hai bàn tay ngà-ngọc che bịt lấy mắt nàng. Nàng mong sao bây giờ nàng lại có chất thuốc lá thần nghiệm như của bọn mán Mán - Ngao cung thủ của Voong - Pao khi xưa đã bắt nàng uống để nàng mù-lòa, để nàng khỏi phải trông thấy những tia sáng độc - dữ của ái-tình đang như có mảnh lực cắt sẽ tâm-con. . . .

— Kia ! thế nào tiên-nương đã khỏi mắt chưa ?

Lan-Hoa bỏ tay ra bưng mắt chớp chớp nhìn lão phụ già nua. . . .

Nàng biết ngay đó là thầy tu Xa-Tăng nên liền quỳ xuống nắm lấy bàn tay khô khan của Xa-Tăng cất tiếng run - run, cảm - động. . . .

— Ông của tiên sinh. . . con

xin ngài vãn kết có, chẵn đấm bao quên. . . .

Thì vừa lúc ấy Đa-Vân thấy động, bưng mắt ra nhìn thầy Noong - siao đang thềm thiếp ngủ mê-mạn. . . Bỗng nường ngừng, chàng rút tay lại, là vì không hiểu sao chàng thấy tay chàng đặt trên bàn tay của Noonx - siao. . . . Vội nghĩ đến Lan-Hoa, chàng ngoảnh lại phía sau, bất thần thốt lên :

— Ô ! Lan-Hoa !

Rồi chàng chạy nắm lấy Lan-Hoa tỏ vẻ sung sướng và ngẩn.

Lan-Hoa đứng giật mình nhìn Đa-Vân mỉm cười chua cay khẽ nói :

— Anh Đa-Vân !

— Em có trông rõ thầy anh không ?

— Em đã trông thấy rõ. . .

Đa-Vân lấy làm lạ quá chàng không hiểu lại sao Lan-Hoa đã khỏi mắt mà nàng vẫn thoáng nét sầu, không được vui tươi. . .

Chàng sợ sự nghi nguyên nhân có lẽ tại vừa rồi vì sự ngẫu nhiên tình cờ không chủ định mà bàn tay chàng

đặt lên bàn tay Noong Siao đã làm cho Lan Hoa nghi kỵ, buồn sầu...

Đa Văn định mang hết cả lễ phải rải bày cùng Lan-Hoa, thì vừa lúc ấy, Noong Siao cũng bừng mắt giậy chạy lại chỗ Lan Hoa vỗ vỗ, cảm động sung sướng :

—Lan Hoa tiên nương đã khỏi hẳn rồi phải không, đã trông thấy rõ rồi phải không?

Lan Hoa thực ra cảm tức Noong Siao vô cớ song vụt đây nâng nghi đèn nổi gian lao của Noong Siao đã đem giạ hi sinh dân nâng đèn thấy tu Xa Tăng đã chữa mắt,... Rồi cảm thanh đôi với ân nhân đoạt thắng hẳn nỗi cảm hờn. Lan Hoa tự cho mình nhỏ nhen, ỉu tiện,... nên đổi hẳn, nét sầu ra nét vui tươi, hớn hở nói :

—Thưa vâng! mắt tôi đã trông thấy rõ ràng, tinh anh như xưa. Và thưa cô nương ơn to tát của cô nương, tôi càng nghĩ càng cảm động lại lắng...

Lúc thấy tu Xa Tăng như sực nghi đèn điều gì tươi

cười nói :

Thôi bây giờ Đa Văn tiên sinh, Lan Hoa tiên nương và Noong Siao con, theo tôi đây tôi sẽ hiến cái này hay lắm.

Lan hoa Noong-Siao và Đa Văn vui vẻ đi theo thấy tu Xa Tăng.

Đi đến một cái cửa hàng dùng làm cửa xếp có bậc quanh - quào soáy chòn ốc ăn thông xuống, rồi cùng nhau đi ra một khu vườn rừng rộng thênh thang... Đứng trước khu vườn bao la mệnh-mang hoa, quả Lan hoa Noong-Siao Đa Văn lấy làm đẹp mắt... Đây đây! đừng cam rừng như tập-tối chạy giải ra phía xa kia, quả nào quả ấy màu vàng nghệ nặng trĩu đầy cành. Thình thoảng làn gió nhẹ đưa thời các trái cam lại rung-rinh, rung-rinh... Kia : Dặng nho, quần quýt chùm nào chùm ấy xanh mọng cũng rung-rinh, rung-rinh...

Hoa - bạch mùi lọt trắng lôm-chôm điểm vàng ngọt-ngọt đưa hương thơm mát thoảng thoảng xa xôi hoa long thảo

hết nhưng tím tươi mầu, hoa hồng-quê đỏ chói, hoa nạm cương làm châm đủ mùi. hoa lộc vừng xinh-xinh như cánh đào lơ-thơ như sắc pháo tướng tượng như những cô gái ngây thơ đủ thanh, đủ sắc phở-trương vẻ đẹp của từng người trước cảnh sắc xuân tươi...

Trên nhành cốm-ân, chim ly-anh, bạch yến, trên nhành cỏ-thủy lá râm-xanh-rờn lay lay như cốm-phung, bầy chim oanh cùng nhau hòa điệu nhịp-nhàng hót nhịp-nhàng.

Cánh linh động, tung-bừng như làm cho người được vui tươi, giúp già người ta vui tươi giữa vườn hoa xuân tươi thắm, nồng nàn, đượm vẻ....

Lan-Hoa bị mù nay được khỏi mắt cũng chẳng khác con chim bị dăm hăm trong lồng nay được thả ra đập cánh bay, nâng tung tăng nhảy nhót với lấy những trái cam, chùm nho ăn lấy làm ngon miệng ca-hát vang lừng...

Đa-Vân cũng chạy theo Lan-Hoa vùi những nhành cây mẫm mại, bắt lấy những trái cam hoặc trái nho đem dưng

kính thấy tu Xa-Tăng, Noong Siao. Rồi cùng nhau vừa ăn vừa ngắm cảnh bao la và nói chuyện rất vui vẻ...

Một buổi chiều...
Một buổi chiều cuối xuân, sang hạ...

Bóng tà dương lá lướt rải những tia vàng dịu vờn trên từng cây rậm rạp từng từng lớp lớp.

Mà cảnh trời mây đẹp đẽ, buổi chiều tà... Buổi chiều tà trong rừng hoang, lúc ấy Lan-Hoa Noong-siao và Đa-Vân cùng nhau hội-hợp nói chuyện dưới tán lá thây-cắm có hoa lăm-tăm nhỏ bé hết hoa mai... Gió chiều nhẹ nhàng thổi,

Hoa rụng... Hoa rụng...

Cảnh rừng chiều tuyệt đẹp
nên thơ. . .

Rên dần thủy - cảm. mây cây
hoa cảm uốn thân cong cong,
tùm cây sần - si phờ những
mảnh lá bóng láng, mỏng mảnh..
vàng rời rời. . .

Trước bức tranh tuyệt sắc
của hóa công, Đa - Vân dùng
những nhời ngọt ngào, tìm
những câu chuyện có duyên
kể cho Lan Hoa và Noong-slao
nghe. Lan-Hoa và Noong-slao
nghe chuyện lấy làm khoái trí,
cười ran. . .

Bỗng - nhiên Đa - Vân sững-
sốt đưa mắt nhìn thẳng vào tùm
cây sần - si. Lan - Hoa Noong-
slao cũng hoảng hốt kêu lên ...

Thì kìa! trong đàn lá rậm -
rịt đang rung chuyển một con
đao găm bóng loáng từ từ hiện
ra. . . Đa - Vân tưởng có quân
đạn chủ tâm hãm - hại mình
liền nhảy dè dặt háng háng định
giáo chiến. Thì trong bụi cây;
vụt con mi linh sao sao nhảy
ra nó dúi kêu eng éc....Đa-
Vân Lan Hoa, Noong slao cười
ô. Con voi Lô Lô, lúc ấy đứng
gần đây như hiểu ý rằng
con mi linh sao sao nghịch tính,

đùa rồn nên cũng muốn đùa
cho vui liền thò vòi quắp ngay
con mi linh tung lên trên trán
cây thủy cảm. Con mi linh lay
chân nằm được nhánh cây,
mềm mại, đu mình mềm mại
kêu rít lên như nguyên rủa
con voi Lô Lô làm cho
mi-linh ta phải một phen hốt
vía...Lan Hoa Noong-slao và
Đa-Vân đưa mắt âu yếm, nét
mặt vui tươi nhìn con mi-linh
sao sao, nhìn con voi Lô Lô
như tỏ rằng yêu quý hai con vật
tinh khôn vô-hạn. Là vì phải
chăng ngoài ba người ra, ngoài
cây cỏ, ngoài giồng ruộng cảm,
thời chỉ có hai con vật đó đáng
là bạn tin yêu của họ người
mà thôi...

Rồi đêm đến...

Trời tối sẫm, buong tỏa xuống
vạn-vật tâm màn nhưng đen
bao-phủ...Chốc chốc ngọn gió
mạnh lay đưa vi - vút ngang
không.

Hoa rụng...Hoa rụng...

Dưới trần thủy-cảm Lan Hoa
Noong-slao Đa-Vân ngồi trò
chuyện ngấm trăng lên...

Vầng trăng lên đỏ gội ánh
sáng xuống ngọn cây xanh, có

biếc...Làn khói xương vờn thành nét trắng, lơ mờ...

Lơ-lửng từng mây, giòng thác trắng tinh reo hạt như mưa bụi, như hoa lả...

Mau lắm: xa xôi, hoảng cái tiếng kêu, tiếng mi rừng lạnh-lạnh, tiếng chim «hạnh lạc» ca bản đờn ăn-đi, nhịp-nhàng ăn-đi, liên-miên...

Cứ thế cùng nhau ngồi ngắm cánh, nói chuyện tới đêm khuya. Rồi cùng nhau đặt mình trên nệm cỏ ngó, định mai giẫy sớm lại cùng nhau khởi hành cô vượt chôn rừng thẳm để trở lại chôn đê-đô.

Nhưng tuy đặt mình xuống ngủ, chữ Lan Hoa và Đa-Vân ra. Noong-slao chần - chọc nào có ngủ được đâu...Noong-slao không hiểu sao từ ngày Lan Hoa khỏi mất đèn giờ, từ ngày từ già thấy tu xa tăng dần giờ nắng chỉ muốn chôn biệt đi ngay để trả lại hạnh - phúc cho Lan Hoa, để cho Đa-Vân khỏi vì nắng mà nghĩ vợ-vần, bận trí hoài. Cho tới đêm nay, nắng chủ định từ trước thế nào cũng chôn ra đi, nên buổi chiều vừa rồi, hồi này vừa rồi, nắng càng

tỏ vẻ vui tươi để cho Lan Hoa Đa-Vân khỏi nghi-ngờ và hiểu được ý định của nắng. Thì lúc ấy, Noong-slao biết Lan Hoa Đa-Vân đã ngủ kỹ, nắng se-se ngồi dậy. Noong-slao trước khi lên bước chôn đi, nắng rầu-rĩ lặng-im...đứng nhìn Lan Hoa, nhìn Đa-Vân lăm râm nói: —Thôi chào Lan Hoa tiên-nương, chào anh Đa-Vân nhé... Và anh Đa-Vân ơi...từ nay em ra đi...tháng ngày ngán ngờ lòng...mà muốn thờ than, biết than thờ cùng ai?... , anh Đa-Vân... .Nêu sau này vì lòng thương nhớ, anh muốn tìm em ! như thế tìm chim ! Đời em siêu bạt...phận lênh đênh trôi dạt về đâu ? Nghi thương thân than ôi ! tan nát !... xốt se thân...ôi ! đời trích ánh... Nói đến đây tâm tã lăm ly lệ châu rơi...Rồi cứ thế Noong-slao ôm mặt chạy như điên như cuồng trong rừng khuya...Rừng khuya thẳm thẳm, nắng vẫn nhẹ nhàng chạy hiên vào bóng tối như dân thân vào cõi cùng tịch hư vô... .

Bao la chung quanh nắng, khắc khoải kêu thương, chim từ quy

ra lúc canh trường. Chim « canh thân », chim « nhạc oan » cùng nhau học bài đờn sáu thiền cô, lạnh lùng, tẻ ngắt. Chim oanh lý nào nùng cất tiếng thê lương, tiếng thê lương gọi bạn ở bên bờ ngòi chảy xiết...

Rồi Noong-Slao chạy tới bên bờ ngòi chảy xiết ngòi bên bờ giáp dãy phi lao, đưa mắt lơ dờ mơ màng nhìn ra phía xa xăm...

Phía xa xăm... chầm phá vào trong khoáng mây mờ tia bạc lấp loáng: dần vạc ầu đêm kêu quang quác gieo tiếng thảm rầu rầu....

Rầu rầu, đau đớn và mệt mỏi Noong-Slao (3) ôm mặt khóc...

Rừng mình dãy phi lao như chia mỗi sáu thương cùng chung tiếng thở dài như cùng nâng thềm hỏi hờn đau

Lá rơi... Lá rơi...

Như gió giọt lệ sáu tràn...

Mà.... long lanh sương đầu cánh nhỏ hạt cũng như gió lệ sáu tràn....

Sáng sớm hôm sau, Đa Văn bừng mắt, gọi Lan Hoa. Lan Hoa tỉnh giấc rồi cùng Đa Văn ngơ ngác nhìn nhau. . . . Đa Văn Lan Hoa không thấy Noong slao đâu cùng nhau dặt tay chạy đi tìm chung quanh gần đây nhưng than ôi ! Noong slao có khác nào con chim bay về nơi đâu ? Về nơi vô định còn biết đâu mà tìm thấy Noong slao ? Buồn rầu, Đa Văn lắc đầu cảm động vỗ vào vai Lan Hoa nói ; — Em Lan Hoa, ngời đèn đời bấp bênh của Noong-slao thực thấm thương vô cùng. Rồi uể oải thất vọng và buồn rầu Lan Hoa Đa Văn ngồi phịch xuống nệm cỏ hoa vãn vơ dờ mắt lơ dờ ngắm vạn vật, ngắm áng mây trời, lưng lơ trôi mà ai hoài bài người cóm thương cho thân kiếp của Noong slao có khác nào áng mây kia trôi về nơi nao, trôi về nơi xa xăm, vô định, . . . về nơi, một mà vô định xa xăm ...

(Còn nữa)

(3) Các bạn đón xem các cuốn sau sẽ biết đời Noong Slao ra sao?

KET QUA CUOC THI R. X. M. D. SO 5

- 31 Mlle Hoàng thị Tuyết Minh 62 Rue du Sucre Hanoi.
32 M Vũ văn Tuấn élève école Russier Hanoi.
33 Mlle Bích Liên 64 Rue du Sucre Hanoi.
34 M Kiều văn Tính élève école Russier Hanoi.
35 M Trần chi Sơn 58 Rue du Sucre Hanoi.
36 Mme Đại đức Tuấn 142 Harmand Rousseau Hanoi.
37 M Nguyễn hữu nghiên école Nordemann Hanoi.
38 Mlle Nguyễn-Phượng 73 rue du Sucre Hanoi.
39 M. Vũ văn Doanh 36 Avenue Bichot Hanoi.
40 M. Đỗ văn Thọ n° 32 Antoine Bonnet Hanoi.
41 Mlle Lê thị Mão n. 20 Antoine Bonnet Hanoi.
42 M. Nguyễn hữu Độ n° 41 rue Broni Tiên Tsin Hanoi.
43 M. Kiên văn Trung Ecole Normale Hanoi.
44 Mlle Lương thị nghiêm 12 rue Chanceaulme Hanoi
45 Mlle Nguyễn thị Giàu 16 Antoine Bonnet Hanoi.
46 M. Nguyễn văn Mộc Ecole Nordemann Hanoi.
47 M. Trần chi Nhuận 5 rue de la Poissonnerie Hanoi.
48 Mlle Kiều Hương 68 rue du Coton Hanoi
49 Mlle Hoàng thị Chê 70 rue Đỗ hữu Vĩ Hanoi.
50 Mlle Đinh thị Quý 104 rue Pont en Bois Hanoi
51 M. Nguyễn thị Lan 15 rue du Lac Hanoi.
52 M Bùi đình Thuận Classe 1B N° D 8 Institut Gia Long.
53 M Vũ đại Đạo Secrétaire Dessinateur Sce géographique N°
11 Bd Poudard de Lagrée Hanoi.
54 Nguyễn thị Hợi écolière 29 Rue du charbon Hanoi.
55 Mlle Mộng Tuyết 108 Route de Huế Đông Lai thư Quán Hanoi.
(Còn nữa)

Các quý ông quý bà xin quá bộ lại bản hiệu hồi bảy giờ tối hôm 25-6-35 lãnh thưởng trọn bộ R.X. M. D.

VUNG MAU DAO

Một chuyện thương tâm xảy ra ở Xã Hội Việt Nam.

Đã có bán số 1. 20 trang lớn giá 2 xu